

Bài của Mikaela Wilkins
(Dựa trên một câu chuyện có thật)

Câu chuyện này diễn ra ở Hoa Kỳ.

"Tôi là con Đức Chúa Cha," Cameron hát cùng những đứa trẻ khác trong Hội Thiếu Nhi. Cameron bị khiếm thính, nhưng em ấy thích ca hát. Và chẳng bao lâu nữa, họ sẽ hát trong chương trình của Hội Thiếu Nhi. Chỉ còn một tháng nữa!

Khi thời gian ca hát kết thúc, Chị Jones đã thông báo. "Người chơi đàn dương cầm cho Hội Thiếu Nhi của chúng ta sắp chuyển nhà. Chúng tôi mong muốn có một ai đó trong các em chơi dương cầm cho chương trình của Hội Thiếu Nhi. Có ai trong số các em muốn chơi một hoặc hai bài không?"

CAMERON, Cậu Bé Chơi Đàn Dương Cầm

Cameron không biết chơi đàn, nhưng cậu ấy muốn giúp đỡ.

Cameron giơ tay lên. Cậu ấy muốn giúp đỡ cho chương trình.

Chị Jones viết xuống tên của những em muốn giúp. "Emma. Ben. Và Cameron!" "Cô không biết các em có thể chơi đàn." Cô mỉm cười.

Cameron chưa từng học đàn trước đó, nhưng cậu bé thích sáng tác các bài hát trên chiếc đàn dương cầm ở nhà bà của mình.

Em ấy nói: "Em chưa chơi giỏi." "Nhưng em nghĩ em có thể chơi được nếu em tập luyện!"

"Cảm ơn em vì đã sẵn lòng phục vụ," Chị Jones nói. Chị đưa cho mỗi em hai bài hát để chơi.

Cameron cảm thấy phấn khởi. Em đã luôn muốn học chơi đàn, và bây giờ em sẽ làm điều đó!

"Trông con rất phấn khởi! Có chuyện gì diễn ra trong Hội Thiếu Nhi à?" Mẹ hỏi khi họ bước lên xe sau khi lễ nhà thờ kết thúc.

Cameron cười thật tươi. "Con sẽ chơi đàn dương cầm cho chương trình của Hội Thiếu Nhi!"

Mẹ nói: "Mẹ thích việc con muốn giúp đỡ." "Nhưng con không biết chơi giỏi đủ để làm điều đó."

Cameron ngồi thẳng lên. "Con có thể học. Con sẽ luyện tập thật siêng năng! Con có thể sử dụng đàn dương cầm của Bà."

"Vậy thì chúng ta nên bắt đầu thôi!" Mẹ nói.

Mẹ giúp Cameron tìm một giáo viên dạy đàn dương cầm. Giáo viên chỉ cho em những cách đơn giản để chơi bài "I Love to See the Temple" và "The Church of Jesus Christ."

Cameron luyện tập ở nhà Bà thường xuyên nhất có thể. Em tập đi tập lại từng dòng của các bài hát. Em mắc rất nhiều lỗi, nhưng em vẫn cố gắng và tiếp tục chơi đàn. Cuối cùng thì em cũng có thể chơi được cả hai bài hát.

Chẳng bao lâu đã đến lúc diễn ra chương trình Hội Thiếu Nhi. "Con cảm thấy thế nào rồi?" Mẹ hỏi.

Cameron ôm lấy cuốn sách dương cầm vào ngực. "Lo lắng. Nhưng cũng phấn khởi ạ."

Khi đến lượt em chơi đàn, tay của Cameron hơi run một chút. Em ấy cầu nguyện trong lòng *Thưa Cha Thiên Thượng, xin hãy giúp con*. Em hít một hơi thật sâu. Rồi em đã chơi một cách tốt nhất có thể. Các bạn thiếu nhi khác đang hát theo.

Ở đoạn cuối của bài hát, em đã mỉm cười. Điều này thật vui! Em biết Đức Thánh Linh đang giúp đỡ em.

Bây giờ khi em đã chơi xong một bài, Cameron cảm thấy tự tin hơn. Em bắt đầu chơi bài thứ hai. Các ngón tay của em di chuyển trên phím đàn giống như khi em luyện tập.

Đây là bài hát yêu thích của Cameron. Em nghĩ về lời bài hát khi em chơi đàn. "Tôi tin nơi Đấng Cứu Rỗi, Chúa Giê Su Ky Tô. Tôi sẽ vinh danh Ngài." Cameron đã luyện tập chăm chỉ để học các bài hát cho chương trình.

Cameron nghĩ: *Có thể việc chơi dương cầm là*

Các em muốn học kỹ năng nào?

một cách để chia sẻ chứng ngôn của mình.

Sau chương trình, Mẹ ôm Cameron thật chặt. Mẹ hỏi: "Con thấy sao?"

"Lúc đầu con đã lo lắng, nhưng nó rất vui ạ!" Cameron đáp. Em ấy muốn tiếp tục luyện tập và thậm chí học nhiều bài hát hơn. ●